

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 143/08-56

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. augusta 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho prerokoval sťažnosť J. M., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. L. S., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 14/06 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 9/07 v súvislosti s rozhodovaním o ďalšom trvaní jeho väzby po predbežnom prejednaní obžaloby 21. decembra 2006 a jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 9/07 z 1. februára 2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva J. M. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 14/06 a postupom

Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 9/07 v súvislosti s rozhodovaním o ďalšom trvaní jeho väzby po predbežnom prejednaní obžaloby 21. decembra 2006 porušené neboli.

2. Základné práva J. M. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 9/07 z 1. februára 2007 porušené neboli.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2007 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 14/06 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 9/07 v súvislosti s rozhodovaním o ďalšom trvaní jeho väzby po predbežnom prejednaní obžaloby 21. decembra 2006 a jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 14/06 z 21. decembra 2006 a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 9/07 z 1. februára 2007 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) tým, že označené súdy „*nepostupovali v tejto veci urýchlene a s osobitnou starostlivosťou a tým, že*“ sťažovateľa „*držali vo väzbe bez splnenia zákonných podmienok*“.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 143/08-30 z 24. apríla 2008 prijal na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu

v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 14/06 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 9/07 a základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 9/07 z 1. februára 2007, a vo zvyšnej časti jeho sťažnosť odmietol.

Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo 15. februára 2006 vznesené obvinenie pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. h) zákona č. 140/1961 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) na skutkovom základe, že sťažovateľ opakovane utvrdzoval v predsavzatí M. M. vykonať na pokyn M. Č. fyzickú likvidáciu M. K., ktorý vypovedal ako svedok v trestnej veci obžalovaného M. Č. a spol., „*s odôvodnením že M. Č. je nervózny a že keď potrebovali pomoc tak im pomohol hneď a keď potrebuje on pomoc tak nekonajú*“. Do väzby bol sťažovateľ vzatý 15. februára 2006 uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 10/06 z 18. februára 2006. Jeho sťažnosť proti tomuto uzneseniu však bola uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 28/06 z 9. marca 2006 zamietnutá. Dokazovanie v tejto trestnej veci v prípravnom konaní bolo skončené 20. júla 2006. Z príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v ten istý deň, t. j. 20. júla 2006 podal žiadosť o prepustenie z väzby. Sťažovateľ ďalej uviedol, že obžaloba bola na neho podaná Krajskou prokuratúrou v P. 31. júla 2006 a okresnému súdu bola doručená 2. augusta 2006. O sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby, ktorú podal ešte pred podaním obžaloby, rozhodol okresný súd 5. septembra 2006 tak, že ju zamietol. Podľa sťažovateľa „*súd vo veci nekonal až do 24. 10. 2006 kedy bolo vytyčené verejné zasadnutie. Nakoniec dňa 21. 12. 2006 odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi na došetrenie*“ a sťažovateľa „*ponechal vo väzbe s tým, že dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. naďalej trvá.*“.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že krajský súd uznesením sp. zn. 5 To 9/07 z 1. februára 2007 „*moju sťažnosť podanú proti uzneseniu okresného súdu zamietol pričom rozhodnutie ohľadne ďalšieho trvania väzby u mojej osoby ničím konkrétnym neodôvodnil. Len všeobecne a formálne uviedol, že na moju osobu bola podaná obžaloba, čo zosilnilo podozrenie zo spáchania predmetného skutku (ten istý súd v tom istom konaní a v ten istý*

deň však potvrdil odmietnutie obžaloby okresným súdom) v obave, že by som sa mohol trestnému stíhaniu alebo trestu vyhýbať.“.

Sťažovateľ porušenie svojich označených práv odôvodňuje takto:

„1. Od samého začiatku trestného stíhania je jasné, že u mňa neexistuje žiaden dôvod väzby. Len konštatovanie, že mi v prípade uznania viny hrozí vysoký trest nemôže byť dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. Som bezúhonnou osobou, nikdy som sa z miesta bydliska nevzdaloval na dlhšiu dobu, do vzatia do väzby som mal trvalú prácu, žil som s rodinou v trvalom bydlisku, o výchovu a výživu svojich maloletých detí som sa riadne staral. ... vo väzbe som prakticky preto, že som Č...

2. Trvanie dôvodného podozrenia, že zatknutá osoba spáchala trestný čin, je podmienkou sine qua non regulárnosti pokračovania väzby, avšak po určitej dobe už nestačí. Súd potom musí zistiť, či ostatné dôvody - a ktoré - uvedené súdom aj naďalej ospravedlňujú zbavenie slobody. Ich absencia, resp. len ich všeobecné odôvodnenie nie je dostatočné na to, aby ospravedlnili držanie sťažovateľa vo väzbe...

3. Súd posudzujúcu sťažnosť voči väzbe musí poskytovať záruky súdneho postupu, ktorý je kontradiktórny a musí zaisťovať rovnosť zbraní medzi stranami - prokurátorom a zadržovanou osobou. Táto nie je zaistená, pokiaľ je obhajcovi odopretý prístup ku všetkým dôkazom, ku ktorým má prístup prokurátor.

4. Podľa čl. 5/4 Dohovoru (analogicky čl. 17/2 Ústavy) mal sťažovateľ právo, aby súd o jeho návrhu o prepustenie z väzby okamžite rozhodol, a to po jeho vypočutí – vid' nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 315/06 a tam citovanú judikatúru EŠLP.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

„- že Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 9/07 a Okresný súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 14/06 porušili

- čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3, 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2, 5 Ústavy SR v tom, že nepostupovali v tejto veci urýchlene a s osobitnou starostlivosťou a tým, že ma držali vo väzbe bez splnenia zákonných podmienok

Ústavný súd uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 1. 2. 2007, sp. zn. 5 To 9/07 a uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici z 21. 12. 2006, sp. zn. 3 T 14/2006 v časti, v ktorej bola zamietnutá žiadosť obv. J. M. okresným súdom a následne sťažnosť krajským súdom, zrušuje a nariaďuje im, aby sťažovateľa J. M., nar... prepustili ihneď z väzby na slobodu.

Sťažovateľovi J. M. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním z 19. mája 2008, obsahom ktorého bol iba súhlas s upustením od ústneho pojednávania o prijatom návrhu.

Krajský súd vo svojom vyjadrení z 9. mája 2008 okrem súhlasu s upustením od ústneho pojednávania poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenie v predmetnej veci z 5. februára 2008, ktoré si ústavný súd vyžiadal v rámci predbežného prerokovania veci.

V predmetnom vyjadrení sa uvádza:

„K uvedenej veci je potrebné uviesť, že na sťažovateľa a ďalších dvoch obvinených bola podaná obžaloba pre trestný čin vraždy organizovanou skupinou podľa § 89 ods. 26), § 219 ods. 1, 2 písm. h) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 183/1999 Z. z. z 2. 8. 2006. Okresný súd v Banskej Bystrici rozhodol o odmietnutí tejto obžaloby a vrátení veci prokurátorovi na došetrenie. Súčasne obv. M. Č., nar... prepustil z väzby na slobodu a sťažovateľa ponechal vo väzbe.

Na základe sťažnosti všetkých troch obvinených a okresného prokurátora Krajský súd v Banskej Bystrici svojím uznesením 5 T 9/07 zo dňa 1. 2. 2007 zamietol sťažnosti obvinených a okresného prokurátora.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa voči postupu Okresného súdu v Banskej Bystrici, k týmto Krajský súd v Banskej Bystrici zaujal stanovisko v odôvodnení svojho rozhodnutia.

K námietkam sťažovateľa na postup krajského súdu, ktorý sťažovateľ považuje za nesprávny je potrebné uviesť, že vec na krajský súd napadla 5. 1. 2007. Vzhľadom na rozsiahlosť spisového materiálu, náročnosť, závažnosť trestnej činnosti, počet obvinených sa súd musel náležite oboznámiť so spisovým materiálom a termín neverejného

zasadnutia určil v primeranej lehote na 1. 2. 2007. K námietke sťažovateľa, že Krajský súd v Banskej Bystrici potvrdil odmietnutie podanej obžaloby na obv. Č., M. a M. a v odôvodnení svojho uznesenia sa pri dôvodoch väzby u sťažovateľa odvolal na túto obžalobu je potrebné uviesť, že predmetná obžaloba bola okresným súdom predovšetkým odmietnutá z dôvodu porušenia zásady špeciality týkajúcej sa iba obv. M. Č. a nie sťažovateľa. V čase rozhodovania Krajského súdu Banská Bystrica u sťažovateľa bol daný dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. tak, ako bol ustálený pri jeho vzatí do väzby a následne pri rozhodnutiach o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby.

K tvrdeniu sťažovateľa, že je bezúhonnou osobou atď., Krajský súd v Banskej Bystrici zaujal stanovisko vo svojom uznesení sp. zn. 5 Tpo 28/06 zo dňa 9. 3. 2006, na ktoré poukazuje.

Preskúmaním spisového materiálu krajský súd nezistil subjektívne prietahy v konaní v predmetnej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené, námietky sťažovateľa nepovažujem za opodstatnené a rozhodnutie senátu odvolacieho súdu Banská Bystrica 5 To 9/2007 považujem za správne a zákonné.“

Právny zástupca sťažovateľa reagoval na vyjadrenie krajského súdu podaním doručeným ústavnému súdu 29. februára 2008, v ktorom poukázal na to, že „Krajský súd v Banskej Bystrici... nemá... vedomosť o tom, čo obsahuje Ústava SR a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd ohľadne pozbavenia osobnej slobody väzbou. Tieto základné právne normy a následne aj rozhodnutia ESPL a Ústavného súdu SR, ktoré som citoval v mojom návrhu zo dňa 16. 3. 2007, podobne upravujú postup všeobecných súdov pri skúmaní a zisťovaní dôvodov väzby najmä takej, ktorá dlhšie trvá. O tom, že väzba v mojom prípade trvá dlhšiu dobu niet žiadnych pochybností.

Krajský súd konštatuje, že prakticky vinou orgánov činných v trestnom konaní došlo k takému rozhodnutiu, že pôvodná obžaloba bola odmietnutá a vec bola vrátená prokurátorovi na došetrenie. Ja osobne som nezavinil toto pochybenie orgánov činných v trestnom konaní, momentálne som vo väzbe v tej istej trestnej veci už viac ako 2 roky a za celú túto dobu som bol vypočutý orgánmi polície a prokuratúry 2 razy. Žiadnym spôsobom som nezavinil prietahy v tejto veci.“

V podaní doručenom ústavnému súdu 9. júna 2008 sťažovateľ súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami ods. 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd pripomína, že je viazaný predmetom konania, ktorý bol vymedzený sťažnosťou (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a jeho uznesením o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

1. Sťažovateľ inter alia v sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu

v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 14/06 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 9/07 v súvislosti s rozhodovaním o ďalšom trvaní jeho väzby po predbežnom prejednaní obžaloby 21. decembra 2006 tým, že označené súdy „*nepostupovali v tejto veci urýchlene a s osobitnou starostlivosťou*“.

Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenu rozhodovania o zákonnosti väzby, judikoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. IV. ÚS 244/07). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (m. m. III. ÚS 126/05, IV. ÚS 181/07).

Podstatnou požiadavkou čl. 5 ods. 4 dohovoru je aj to, aby súd rozhodol „urýchlenu“ (anglický výraz „*speedily*“ a francúzsky výraz „*bref délai*“). Prieskumné súdne konanie musí byť vedené v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a zároveň aj v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, to znamená s ochranou jedinca proti svojvôli, osobitne aj s ohľadom na čas, ktorý uplynie do vyhlásenia rozhodnutia [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „*ESLP*“) vo veci Koendjibarie v. Holandsko, 25. október 1990, § 27].

Požiadavka rozhodovať vo väzobných veciach prednostne a urýchlenu patrí aj k základným zásadám trestného konania a je zakotvená v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého „Ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlenu.“. Z povahy veci, ako aj z priamo citovaného textu Trestného poriadku vyplýva, že požiadavka prednostného a urýchlenu rozhodovania vo väzobných veciach sa netýka len samotného rozhodovania, ale aj úkonov s tým spojených, t. j. aj doručovania dotknutých súdnych rozhodnutí a dotknutej spisovej dokumentácie (napr. IV. ÚS 244/07).

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo súvisiacej spisovej dokumentácie vyplýva, že okresný súd na predbežnom prejednaní obžaloby 21. decembra 2006 okrem iného odmietol obžalobu podanú na sťažovateľa a ďalších dvoch obvinených a vec vrátil prokurátorovi na došetrenie a sťažovateľa ďalej ponechal vo väzbe. Sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu priamo do zápisnice, t. j. už 21. decembra 2006, a písomne ju odôvodnil 3. januára 2007. Krajskému súdu bol súvisiaci spisový materiál predložený na rozhodnutie 5. januára 2007. Toho istého dňa (t. j. 5. januára 2007) bola krajskému súdu doručená aj námietka zaujatosti Krajskej prokuratúry v P. proti všetkým sudcom krajského súdu, ktorej súčasťou bol aj návrh na odňatie predmetnej trestnej veci krajskému súdu a jej prikázanie inému krajskému súdu na konanie a rozhodnutie. V priebehu 9. a 10. januára 2007 sa všetci sudcovia krajského súdu vyjadrili k vznesenej námietke zaujatosti a 12. januára 2007 bola vec predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý 22. januára 2007 rozhodol tak, že predmetnú trestnú vec krajskému súdu neodňal. Spis bol krajskému súdu vrátený 25. januára 2007, keď bol krajským súdom daný pokyn na doručenie uznesenia najvyššieho súdu stranám v konaní pred súdom. Krajský súd následne 30. januára 2007 nariadil termín neverejného zasadnutia na 1. február 2007, na ktorom rozhodol aj o sťažovateľovej sťažnosti tak, že ju zamietol. Spis bol okresnému súdu spolu so zamietajúcim uznesením krajského súdu vrátený 27. februára 2007. Sťažovateľovi bolo uznesenie krajského súdu doručené 14. marca 2007 a jeho advokátovi 7. marca 2007.

Ústavný súd s prihliadnutím na všetky okolnosti a podmienky danej veci, ale najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že v nej bolo treba rozhodnúť o zaujatosti sudcov krajského súdu, ako aj na skutočnosť, že krajský súd rozhodoval o sťažnostiach sťažovateľa, ale aj ďalších dvoch spoluobvinených a prokurátora podaných proti všetkým trom výrokom uznesenia okresného súdu z 21. decembra 2006, ako aj vzhľadom na „*rozsiahlosť spisového materiálu, náročnosť, závažnosť trestnej činnosti, počet obvinených sa súd musel náležite oboznámiť so spisovým materiálom*“, ako to uviedol aj krajský súd vo svojom vyjadrení, usúdil, že doba, v ktorej krajský súd rozhodol o sťažovateľovej sťažnosti, ako aj doba, v ktorej okresný súd doručoval predmetné uznesenie krajského súdu, aj keď nebola optimálna, ale v konkrétnych okolnostiach prípadu ju možno považovať za ústavne

udržateľnú, teda nekolidujúcu s požiadavkou urýchleného rozhodovania o väzbe. Preto ústavný súd rozhodol, že okresný súd ani krajský súd svojím postupom neporušili základné práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti jeho väzby podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy ani jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

2. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 9/07 z 1. februára 2007.

2.1 Sťažovateľ najmä tvrdí, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 14/2006 z 21. decembra 2006, ktorým bol okrem iného ponechaný vo väzbe, neobsahuje vo vzťahu k jeho osobe konkrétne skutočnosti odôvodňujúce trvanie väzby, teda namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením na základe toho, že podľa neho nebolo toto uznesenie dostatočne odôvodnené.

Argumentuje tým, že trvanie dôvodného podozrenia, že zatknutá osoba spáchala trestný čin, je nevyhnutnou podmienkou regulárnosti pokračovania väzby, avšak táto podmienka sama osebe už po určitej dobe na ďalšie trvanie väzby nepostačuje a súd potom musí zistiť, či ostatné dôvody, ktoré v okolnostiach daného prípadu podľa jeho zistenia existujú, aj naďalej ospravedlňujú zbavenie slobody fyzickej osoby.

Ústavný súd pripomína, že osoby vzaté do väzby majú právo na opakované preskúmanie procesných a hmotnoprávnych podmienok, ktoré sú podstatné pre zákonnosť pozbavenia osobnej slobody. Príslušný orgán verejnej moci musí posúdiť nielen splnenie procesných požiadaviek ustanovených Trestným poriadkom, ale tiež existenciu dôvodnej obavy, na ktorej je väzba založená, t. j. legitímnosť cieľa sledovaného väzbou. Počiatočné rozhodnutie o vzatí do väzby totiž nemusí nevyhnutne ospravedlňovať väzbu po celý čas jej trvania, pretože okolnosti, na ktorých bolo rozhodnutie založené, sa mohli zmeniť alebo zaniknúť. Aj preto musí mať osoba vo väzbe právo podávať návrhy na preskúmanie

zákonnosti väzby i v jej priebehu; s tým korešponduje povinnosť vykonávať periodické kontroly podmienok obmedzenia osobnej slobody (§ 79 ods. 2 Trestného poriadku).

Aj podľa judikatúry ESLP, z ktorej vychádza aj predchádzajúca argumentácia sťažovateľa, „Náleží predovšetkým vnútroštátnym súdom dbať o to, aby doba väzby neprekročila primeranú hranicu. Za tým účelom im patrí skúmať všetky okolnosti spôsobilé tvrdiť alebo vyvrátiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o žiadostiach obvineného o prepustenie z väzby“ (rozhodnutie ESLP Toth c. Rakúsko z 12. decembra 1991).

Podľa právneho poriadku Slovenskej republiky v prípade dlhšie trvajúcej väzby musia byť splnené štyri podmienky. Musí existovať po formálnej stránke uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke sa vyžaduje existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie. Musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku. Napokon musí byť splnená podmienka, aby orgány činné v trestnom konaní vo veci samej postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením.

Sťažovateľ kvalitu odôvodnenia napadnutého uznesenia namieta hlavne z pohľadu existencie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Predmetom posúdenia ústavného súdu je preto otázka, či krajský súd pri preskúmaní a rozhodnutí o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 21. decembra 2006 postupoval v súlade s požiadavkami kladenými na „rozhodovanie o zákonnosti väzby“, t. j. či rešpektoval sťažovateľom nastolené „právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd... rozhodol o zákonnosti väzby“.

Právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd rozhodol o zákonnosti väzby (ako súčasť práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy), ústavný súd vyvodil už v predchádzajúcej

rozhodovacej činnosti s odvolaním sa predovšetkým na judikatúru EŠLP vo vzťahu k čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na to, že uznesenie krajského súdu preskúmal v kontexte s uznesením okresného súdu z 21. decembra 2006.

Ústavný súd už v náleze sp. zn. III. ÚS 79/02 zdôraznil, že v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú potrebné pre „zákonnosť“ tejto väzby v zmysle dohovoru. Požiadavka preskúmať hmotné podmienky pritom znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre väzbu a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú.

Ústavný súd je oprávnený a povinný preskúmať, či všeobecný súd rešpektoval predpoklady na ďalšie trvanie väzby a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov, ktoré viedli nielen k uvaleniu väzby, ale aj k jej trvaniu. Ak všeobecný súd tieto princípy dodržal a dodržiava v priebehu trestného stíhania obvineného, nemožno podľa názoru ústavného súdu vstupovať do jeho právomoci preskúmaním jeho myšlienkových úvah a hodnotení o existencii alebo neexistencii skutkových okolností odôvodňujúcich obmedzenie osobnej slobody ďalším trvaním väzby. Takisto platí, že ak všeobecný súd dôjde k záveru, že prepustením obvineného na slobodu by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, taký záver nie je preskúmateľný ústavným súdom, ak inak nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princíпов, ktoré upravujú také obmedzenie osobnej slobody, akým je väzba v trestnom konaní.

Vstupovanie ústavného súdu do trvania väzby z iných dôvodov než pre porušenie ústavných princíпов nemá opodstatnenie ani preto, že prepustenie z väzby, a teda skúmanie dôvodov trvania väzby, je ústavne prijateľným spôsobom zabezpečené zákonným oprávnením obvineného žiadať o prepustenie z väzby. Napokon súdy sú povinné skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo či sa zmenili, a to sa uplatňuje aj v konaní o predĺženie väzby.

Ústavný súd zásadne nemôže skúmať hodnotenie dôkazov a zistenia všeobecných súdov vo väzobných veciach aj z dôvodu, že nepatrí k orgánom činným v trestnom konaní, a preto nie je vybavený kompetenciou a ani zákonnými (faktickými) prostriedkami na prešetrenie skutkových zistení väzobných súdov, eventuálne na vykonanie alebo opakovanie dôkazov. Na tomto mieste treba uviesť, že ústavný súd nevykonal tie dôkazy, ktoré viedli k záveru o existencii zákonných dôvodov na väzbu, a aj to mu bráni, aby nahradzoval úsudok väzobných súdov vlastnou úvahou o relevancii takýchto dôkazov.

Okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 14/2006 z 21. decembra 2006 okrem iného rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, pretože podľa neho v prípade jeho osoby dôvody útekovvej väzby neexistovali, a ako uviedol v sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu, okresný súd sa vôbec nezaoberal a neskúmal skutočné dôvody väzby a jeho *„doterajšie rozhodnutia sú v rozpore s platnými judikátmi NS SR... a najmä nálezmi Ústavného súdu SR (I. ÚS 38/01 z 11. 10. 2001, I. ÚS 100/04 z 8. 10. 2004, III. ÚS 84/06 z 27. 6. 2006)“*.

Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa nedostatočného podopretia dôvodov väzby poukázaním na konkrétne skutkové okolnosti preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, v ktorom tento súd na neverejnom zasadnutí uskutočnenom 1. februára 2007 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa a vo vzťahu k odôvodnenosti ponechania sťažovateľa vo väzbe uviedol, že sa stotožnil *„s konštatovaním okresného súdu, že v jeho prípade dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. naďalej trvajú. J. M. je naďalej podozrivý zo spáchania predmetného skutku, pričom toto podozrenie zosilnelo tým, že na menovaného bola podaná obžaloba. Tento skutok má znaky trestného činu a je daná obava, že by sa mohol trestnému stíhaniu alebo trestu vyhýbať. V tomto smere krajský súd nezistil žiadne procesné pochybenia, na ktoré poukazovala obhajoba a ktoré by boli v rozpore nielen s trestným poriadkom, ale aj s ústavou SR s poukazom na čl. 152 Ústavy SR.“*

Čo sa týka stotožnenia sa krajského súdu s konštatovaním okresného súdu obsiahnutým v uznesení z 21. decembra 2006 [vo vzťahu k dôvodom väzby podľa § 71

ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], ústavný súd poukazuje na toto odôvodnenie, v ktorom sa uvádza:

„Naposledy o jeho väzbe (sťažovateľovej, pozn.) bolo rozhodované uzneseniami Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. značka 3 T 14/2006 z 24. 10. 2006 a KS v Banskej Bystrici, sp. značka 5 To 339/06 z 15. 11. 2006.

Súd konštatuje, že dôvody jeho väzby trvajú tak, ako boli ustálené v predchádzajúcich rozhodnutiach, nakoľko tento je podozrivý zo spáchania skutku, za ktorý bola podaná obžaloba, tento skutok má znaky trestného činu a je tu obava, že by sa mohol trestnému stíhaniu prípadne trestu vyhýbať.“

Z uvedeného uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 T 14/2006 z 24. októbra 2006, na ktoré poukazuje okresný súd, vyplýva, že *„v tejto veci je vo väzbe obvinený J. M., ktorý bol do väzby vzatý uznesením sudcu Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 0 Tp 10/2006 zo 16. 2. 2006 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku.*

Naposledy bolo o jeho väzbe rozhodované uzneseniami Okresného súdu v Banskej Bystrici 2 T 42/2006 5. 9. 2006 a Krajského súdu v Banskej Bystrici 5 To 306/06 3. 10. 2006, keď bola jeho žiadosť o prepustenie na slobodu zamietnutá.

Súd na verejnom zasadnutí o predbežnom prejednaní obžaloby konštatuje, že dôvody väzby obvineného podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku trvajú aj v súčasnej dobe a preto rozhodol, že sa ponecháva vo väzbe.“

Krajský súd uznesením sp. zn. 5 To 339/06 z 15. novembra 2006 okrem iného zamietol sťažnosť sťažovateľa proti výroku o jeho ponechaní vo väzbe s odôvodnením, že bola podaná oneskorene.

V uznesení okresného súdu sp. zn. 2 T 42/2006 z 5. septembra 2006, na ktoré sa odvoláva okresný súd v predchádzajúcom uznesení (sp. zn. 3 T 14/2006 z 24. októbra 2006), ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, sa uvádza, že dôvody väzby *„sú dané tak, ako boli ustálené v čase jeho vzatia do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku.*

Dôkazy... dávajú základ podozrenia, že aj v dôsledku konania obvineného M. sa predmetný skutok a trestný čin stal...

Vzhľadom na toto konštatovanie potom súd poukazuje na to, že obvinený je skutočne stíhaný za trestný čin, za ktorý mu hrozí uloženie trestu odňatia slobody s dolnou sadzbou 12 rokov, čo je nutné považovať za hrozbu uloženia vysokého trestu, čo spolu s povahou trestného činu, za ktorý je trestne stíhaný odôvodňuje obavu, že by sa mohol trestnému stíhaniu vyhýbať, skrývať, čím je daný dôvod jeho väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku.“

Krajský súd v uznesení sp. zn. 5 To 306/06 z 3. októbra 2006, ktorým rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby sp. zn. 2 T 42/2006 z 5. septembra 2006, uviedol: „*V prípade obvineného M. je aj krajský súd toho názoru, že z dosiaľ vykonaných dôkazov nie je možné vyvodit' záver, že dôvody väzby, tak ako boli konštatované, u obvineného pominuli. V tomto štádiu konania aj naďalej obvinenému v prípade uznania viny reálne hrozí uloženie vysokého trestu za obzvlášť závažnú trestnú činnosť... J. M. je v blízkom príbuzenskom pomere s obvineným Č. Tento fakt by sám osebe nemal význam, keby práve príbuzenský pomer neovplyvnil správanie obvineného... Túto okolnosť treba považovať za inú okolnosť, ktorá nie je uvedená v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Preto osoba obvineného... neposkytuje dostatočné záruky, že na slobode sa nebude vyhýbať trestnému stíhaniu alebo trestu. Za uvedeného stavu vecí a vzhľadom na všetky na okolnosti prípadu i problematiky tzv. útekovej väzby hrozba najmenej dvanásťročným alebo výnimočným trestom je nezmeneným dôvodom na splnenia účelu daného väzobného dôvodu, t. j. na zabezpečenie osoby obvineného pre potreby konania pred súdom.“*

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 10/06 z 18. februára 2006, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, vyplýva, že „*V súvislosti s hodnotením materiálnych podmienok pre rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí do väzby z dôvodov, uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. (tzv. úteková väzba) sudca vzal v úvahu, že z doterajších výsledkov dokazovania, osobitne zo zápisnice o trestnom oznámení M. M. čl. 99 - 103, z výsluchu svedka M. M. čl. 42 - 49, z výsluchu svedka M. Z. čl. 50 - 54, a rovnako tak zo zápisnice o previerke*

výpovede svedka M. M. s prílohami čl. 55 - 82 vyplývajú také skutočnosti, ktoré preukazujú v spojení s ďalšími vykonanými dôkazmi, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, že tento naplňuje zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. h) Tr. zák. č. 140/1962 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z., a že na tomto skutku sa podieľal i obvinený J. M. Páchatel'ovi tohto trestného činu možno uložiť trest odňatia slobody na 12 - 15 rokov, alebo výnimočný trest. Hrozba uloženia takéhoto trestu, ako i povaha trestného činu, za ktorý bolo obvinenému J. M. vznesené obvinenie sú tými konkrétnymi skutočnosťami, ktoré odôvodňujú obavu z prípadného úteku, alebo skrývania sa, pričom doterajšie výsledky dokazovania svedčia o tom, že uloženie tohto trestu obv. J. M. reálne hrozí. Z uvedených dôvodov potom sudca dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené i materiálne podmienky pre vzatie obvineného do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. “.

S prihliadnutím na okolnosti tohto prípadu, predovšetkým na skutočnosti, že dôvody väzby sťažovateľa boli v predmetnom konaní v dôsledku aktívneho prístupu sťažovateľa k využívaniu jeho práv (predovšetkým pri podávaní žiadostí o prepustenie na slobodu, ako aj sťažností proti rozhodnutiam o nich) preskúmané zo strany všeobecných súdov pravidelne v krátkych časových intervaloch, ako aj skutočnosť, že v danom prípade ide o závažnú trestnú činnosť spočívajúcu v organizovanom zločine, odôvodnenie krajského súdu odkazujúce na predchádzajúce rozhodnutia v tej istej veci možno považovať za síce krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia (napr. IV. ÚS 41/08).

Aj keď ústavný súd pripúšťa, že odôvodnenie napadnutého uznesenia mohlo byť podrobnejšie a presvedčivejšie, tento nedostatok nepredstavuje podľa neho vzhľadom na uvedené skutočnosti pochybenie takej intenzity, ktoré by umožňovalo vysloviť porušenie sťažovateľových ústavou a dohovorom zaručených práv a slobôd. Vzhľadom na to ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľových základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

Treba zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pôsobiacim mimo tejto sústavy.

Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach daného prípadu ani neprislúchalo posudzovať, či sťažovateľ mal, alebo nemal byť ponechaný vo väzbe. Musel však, pokiaľ sa tak stalo, zaujať stanovisko, či rozhodnutie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe spĺňalo požiadavky ústavnosti (požadovaná kvalita odôvodnenia rozhodnutia súdu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy).

Sťažovateľ ako ďalší z dôvodov porušenia označených práv taktiež označil aj to, že *„podľa čl. 5/4 Dohovoru (analogicky čl. 17/5 Ústavy) mal sťažovateľ právo, aby súd o jeho návrhu o prepustenie z väzby okamžite rozhodol, a to po jeho vypočutí“*. Ďalej uviedol, že *„súd posudzujúci sťažnosť voči väzbe musí poskytovať záruky súdneho postupu, ktorý je kontradiktórny a musí zaisťovať rovnosť zbraní medzi stranami...“*.

Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní“ v prípade konania o preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody na strane väzobne stíhanej osoby je, aby väzobne stíhaná osoba mala možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe, ako aj možnosť reagovať na „protiargumenty“ zástupcu štátu - prokurátora. Podľa názoru ústavného súdu nevyhnutnosť osobnej prítomnosti obvineného pred súdom v takomto konaní treba posudzovať vždy individuálne, podľa okolností konkrétneho prípadu.

Vo veci X. c. Švajčiarsko z roku 1981 Európska komisia pre ľudské práva vyslovila názor, že čisto písomné konanie o sťažnosti obvineného proti rozhodnutiu o väzbe pred odvolacím súdom je v súlade s čl. 5 ods. 4 dohovoru, ak ani štátny zástupca nebol prítomný na zasadnutí súdu.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že na neverejnom zasadnutí konanom 1. februára 2007, na ktorom krajský súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 21. decembra 2006, prokurátor prítomný nebol.

Podľa ustanovenia § 72 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (v znení zákona č. 650/2005 Z. z.) o ďalšom trvaní väzby, zmene dôvodov väzby, návrhu na predĺženie lehoty väzby alebo žiadosti obvineného o prepustenie z väzby možno rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, ak zo žiadosti nevyplývajú také skutočnosti, na ktoré treba obvineného vypočuť na verejnom zasadnutí, alebo ak obvinený v žiadosti o prepustenie z väzby výslovne nepožiadal o výsluch a zároveň neuviedol nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré sú významné na rozhodnutie.

Podľa tejto právnej normy mal sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) možnosť požiadať o výsluch pred rozhodovaním všeobecného súdu.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej takisto mohol využiť žiadosť v zmysle ustanovení § 72 ods. 2 Trestného poriadku a pred rozhodovaním krajského súdu sa domáhať prípadnej nápravy prostredníctvom krajského súdu. V sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu požiadavka o vykonanie výsluchu podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku vznesená sťažovateľom nebola a ani zo sťažnosti pred ústavným súdom nevyplýva, že by ju sťažovateľ podal všeobecným súdom osobitným podaním.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal možnosť podľa citovaného ustanovenia Trestného poriadku požiadať krajský súd, aby pred rozhodovaním mohol byť osobne vypočutý, no takúto možnosť nevyužil.

Nemožno spochybnit' ani fakt, že sťažovateľ mal možnosť v opravnom prostriedku - sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu - predložiť argumenty a dôvody proti ponechaniu jeho osoby vo väzbe, a túto možnosť sčasti aj využil (v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu).

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že krajský súd konal na neverejnom zasadnutí bez vypočutia sťažovateľa, sama osebe neznamená porušenie základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy (postup všeobecného súdu bol v súlade so zákonom - Trestným poriadkom, čo signalizuje zachovanie požadovanej zákonnosti rozhodovania o väzbe) a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru (umožnenie predloženia argumentov a dôvodov proti ponechaniu vo väzbe ako predpoklad zabezpečenia kontradiktórnosti a rovnosti zbraní).

Sťažovateľ nepredložil ústavnému súdu žiadne argumenty, z ktorých by vyplývala odôvodnená pochybnosť o dodržaní princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v označenom konaní tak, ako ich uplatnenie vyplýva z čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ak sťažovateľ ani nežiadal, aby bol v konaní o sťažnosti vypočutý, nemôže rozhodnutie krajského súdu na neverejnom zasadnutí založiť príčinnú súvislosť s porušením jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol o predmete tejto časti sťažnosti tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu.

2.2 Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označeného práva ústavný súd poznamenáva, že toto ustanovenie sa *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody, teda o vzatí do väzby (pozri napr. I. ÚS 338/06, II. ÚS 318/06, IV. ÚS 30/08). Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je však už súčasťou čl. 5 ods. 3 dohovoru. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v sťažnosti nenamieta dôvodnosť vzatia do väzby, ale dôvodnosť jej ďalšieho trvania, neostávalo, než, pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, vysloviť, že uvedené právo porušené nebolo.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2008